

The Holy See

Pāvesta Franciska
apustuliskā vizīte
Lietuvā, Latvijā un Igaunijā
2018. gada 22.–25. septembrī

TIKŠANĀS AR JAUNIEŠIEM

Viļņas katedrāles laukumā
22. septembris 2018

[[Multimedia](#)]

Labvakar visiem!

Paldies jums, Monika un Jonas, par liecību! Es to uzņēmu kā draugs, tā, it kā mēs pēc *Jaunimo teatras* apmeklējuma būtu visi kopā apsēdušies kādā no bāriem, lai pie alus kausa vai *gira* dzēriena parunātu par dzīvi.

Taču jūsu dzīve nav teātra izrāde – tā ir reāla, konkrēta tāpat kā ikvienam no mums, kas esam šeit, šajā skaistajā laukumā starp divām upēm. Un varbūt tas viss mums palīdzēs vēlreiz padomāt par jūsu stāstīto un atklāt tajā Dieva klātbūtni... Jo Dievs vienmēr mūsu dzīvē ir klātesošs. Viņš ir šeit. Kāds slavens filozofs ir teicis: “Man ir bail, kad Dievs nāk, bail, ka to nepamanīšu!”

Līdzīgi šai katedrālei jūs esat pieredzējuši situācijas, kuras jums lika sabrukt, ugunsgrēkus, pēc kuriem šķita, ka vairs nav iespējams atgūties. Šo svētnīcu vairākkārt skārušas uguns liesmas, tā sabruka, un tomēr ikreiz atradās cilvēki, kuri nolēma to atkal atjaunot, kuri neļāva grūtībām sevi uzveikt un nenolaida rokas. Alpu kareivjiem ir kāda skaista dziesma, kurā teikts: “Mākslas kāpt augšup noslēpums slēpjas nevis tajā, kā nenokrist, bet gan tajā, kā nepalikt guļam.” Vienmēr sākt no jauna un tā kāpt augšup. Kā šī katedrāle. Arī jūsu tēvzeme ir brīva, pateicoties tiem, kuri neļāva

teroram un nelaimei laupīt sev drosmi. Tava tēva dzīve, Monika, tās apstākļi un nāve, tāpat arī tava slimība, Jonas, būtu varējuši jūs pilnīgi sagraut, un tomēr jūs esat šeit, lai dalītos savā pieredzē, uzlūkojot notikušo ar ticības skatienu un ļaujot mums atklāt žēlastību, ko Dievs jums devis, lai jūs spētu panest ciešanas, pieceltos un turpinātu savā dzīvē iet uz priekšu.

Un es sev jautāju: kā šī žēlastība jūsos ienāca? Tā nenokrita no gaisa, tas nenotika maģiski, nav tādas brīnumnūjiņas mūsu dzīvē. Tas notika ar to personu starpniecību, kuras jūs sastapāt savā dzīves ceļā, proti, labi cilvēki jums deva spēku ar savu ticības pieredzi. Mūsu dzīvē vienmēr ir cilvēki, kas mums sniedz roku un palīdz piecelties.

Monika, var teikt, ka tev tava vecāmāte, māmiņa un franciskāņu draudze bijušas kā šo upju savienošānās, – tāpat kā Viļņas upe plūst un pievienojas Nēres straumei, tā tu ļāvi sevi nest un vadīt žēlastības straumei, kļūstot par tās daļu. Kungs mūs glābj, darot par tautas daļu. Viņš iekļauj mūs tautā, un mūsu identitāte būs saistīta ar piederību tautai. Nevienam nevar teikt: “Es pats sevi glābju,” – mēs visi esam savstarpēji saistīti, visi esam “vienā tīklā”. Dievs ir gribējis ienākt šajā attiecību dinamikā un pievilkt mūs kopībā pie sevis, tādējādi piešķirot mūsu dzīvei patiesas identitātes un piederības jēgu (sal. *Gaudete et exultate*, 6).

Arī tev, Jonas, motivāciju doties uz priekšu, cīnīties un dzīvot sniedza citi – tava sieva un solījums, kuru devi laulību brīdī. Neļaujiet pasaulei jums likt noticēt, ka labāk ir iet pa dzīvi vienam pašam. Vieni mēs nekad nenonāksim galā. Jā, viens tu vari gūt panākumus, bet bez mīlestības, bez draugiem, bez prieka, bez piederības tautai, bez šīs skaistās pieredzes kaut ko uzdrīkstēties kopā. Nevar iet pa dzīvi viens pats. Neļaujieties kārdinājumam pievērsties tikai sev pašiem, domājot par savu labumu, kārdinājumam kļūt egoistiskiem un virspusējiem ciešanu, grūtību vai pārejošu panākumu dēļ! Apzināsimies, ka “tas, kas notiek otram, notiek man”! Dosimies pret straumi, pret šo individuālismu, kurš izolē un kura dēļ kļūstam egocentriski un ieslīgstam tukšībā, rūpējoties tikai par savu tēlu un labsajūtu, būdami nodarbināti ar sevi un domājot, kā labāk izskatīties. Dzīve spoguļa priekšā ir bēdīga – tā ir bēdīga. Turpretim skaista ir dzīve kopā ar citiem, ģimenē, ar draugiem, kopā savas tautas cīņās... Tāda dzīve ir skaista!

Mēs esam kristieši un vēlamies tiekties uz svētumu. Tiecieties uz svētumu, sākot ar sastapšanos ar citiem un kopību ar viņiem, ņemot vērā viņu vajadzības (sal. *Turpat*, 146). Mūsu patiesā identitāte pieprasa piederību kādai tautai. Nav tādas “laboratorijas” identitātes, nepastāv nedz “destilēta” identitāte, nedz “tīrasiņu” identitāte – tādu nav. Bet ir kopēja ceļa identitāte, kopēju cīņu identitāte, savstarpējas mīlestības identitāte. Ir identitāte, kas norāda uz piederību ģimenei un tautai. Ir identitāte, kura tev sniedz mīlestību, maigumu, rūpes par citiem... Ir identitāte, kas tev dod spēku cīņai un vienlaikus – maigumu glāstam. Ikviens no mums pazīst gan skaistumu, gan nogurumu. Ir skaisti, ka jaunieši zina, ko nozīmē nogurt, – tā ir zīme, ka viņi strādā. Un ikviens pazīst arī piederības sāpes – jūs to zināt. Tajā sakņojas mūsu identitāte, mēs neesam cilvēki bez saknēm. Nē, mēs neesam cilvēki bez saknēm!

Jūs abi pieminējāt arī dziedāšanu korī, lūgšanu ģimenē, piedalīšanos Svētajā Misē, katehēzi un palīdzību tiem, kas ir grūtībās. Tie ir spēcīgi ieroči, kurus mums dod Kungs. *Lūgšana un dziesma*, lai nenoslēgtos šīs pasaules imanencē, – ar savām ilgām pēc Dieva jūs atstājāt ieslēģšanos sevī un spējāt ar Dieva acīm uzlūkot to, kas risinājās jūsu sirdī (sal. *Turpat*, 147). Ar mūzikas palīdzību jūs atveraties spējai ieklausīties un interioritātei – tā jūs ļaujiet skart savu jūtīgumu, un tas vienmēr ir labs priekšnoteikums izšķiršanas spējai (sal. Jauniešiem veltītā sinode, *Instrumentum laboris*, 162). Protams, lūgšana var ietvert arī garīgās cīņas pieredzi, taču tieši tajā mēs mācāmies ieklausīties Svētajā Garā, pazīt laiku zīmes un uzkrāt spēkus, lai šodien turpinātu sludināt Evaņģēliju. Kā gan citādi mēs varētu cīnīties pret drosmes trūkumu savu un citu cilvēku piedzīvoto grūtību priekšā, pret šausmām, ko redzam pasaulē? Kā gan mēs bez lūgšanas spētu nedomāt, ka viss atkarīgs no mums, ka esam vieni paši aci pret aci ar likstām? “Jēzus un es – kopā mēs esam absolūts vairākums. Neaizmirstiet to!” teica kāds svētais – svētais Alberto Hurtado. Tikšanās ar Jēzu, ar Dieva Vārdu, ar Euharistiju mums atgādina, ka galvenais jau nav pretinieka spēks; nav svarīgi, kurš būs pirmais – *Žalgiris Kaunas* vai *Vilnius Rytas*... Starp citu, sakiet, kura komanda tad ir pirmajā vietā? Svarīgi ir nevis, kurš būs pirmais, nevis kāds būs rezultāts, bet gan tas, ka ar mums ir Kungs.

Arī jums dzīvē atbalstu ir sniegusi pieredze, kas gūta, *palīdzot citiem*. Jūs atklājāt, ka jums līdzās ir cilvēki, kuriem iet slikti, daudz sliktāk nekā jums. Monika, tu mums stāstīji par savu darbu ar bērniem, kam ir īpašas vajadzības. Kad redzam citu cilvēku trauslumu, tas liek mums pievērsties realitātei un atturēties dzīvot, laizot savas brūces. Ir slikti dzīvot, vienmēr vaimanājot, slikti! Ir slikti dzīvot, laizot savas brūces. Cik daudz jauniešu atstāj savu zemi iespēju trūkuma dēļ! Cik daudz ir depresijas, alkohola un narkotiku upuru! Jūs to labi zināt. Cik daudz ir vientuļu sirmgalvju, kuriem nav, ar ko dalīties savā tagadnē, un kuriem ir bail, ka var atgriezties pagātne! Jūs, jaunieši, varat atbildēt uz šiem izaicinājumiem ar savu klātbūtni un to, ka tiekaties savā starpā un ar citiem. Jēzus mūs aicina pārstāt noslēgties sevī un uzņemties risku tikties ar citiem “vaigu vaigā”. Tā ir taisnība, ka ticība Jēzum bieži vien ietver drosmi lēkt nezināmajā, un tas vieš bailes. Citkārt ticība ved pie tā, ka jāpārskata sava nostāja, jāatstāj aiz muguras savi priekšstati, un tas var izraisīt ciešanas un kārdinājumu ļauties izmisumam. Taču esiet drosmīgi! Sekošana Kristum ir aizraujošs piedzīvojums, kas mūsu dzīvi dara jēgpilnu, kas ļauj mums justies kā daļai no kopienas, kura mūs iedrošina, kura mūs pavada un iesaista kalpošanā. Dārgie jaunieši, ir vērts sekot Kristum! Tas ir tā vērts! Nebaidīsimies piedalīties revolūcijā, uz kuru Viņš mūs aicina, – maiguma revolūcijā (sal. *Evangēlij gaudium*, 88)!

Ja dzīve būtu teātra izrāde vai videospēle, tad to ierobežotu precīzs laika sprīdis ar sākumu un beigām, kad nolaižas priekšskars vai kāds spēlē gūst uzvaru. Taču dzīvei ir citas laika mērauklas, kas nelīdzinās teātrim vai videospēlei. Dzīves laika ritums ir saistīts ar Dieva Sirdi. Bet mēs reizēm ejam uz priekšu, reizēm atkal atpaliēkam, mēs meklējam un izmēģinām ceļus, mēs kaut ko mainām... Neizlēmība, šķiet, rodas no bailēm, ka varētu nolaisties priekšskars vai ka hronometrs mums neļautu pabeigt spēli un liegtu sasniegt tajā nākamo līmeni. Taču dzīve nozīmē vienmēr būt ceļā, dzīvē vienmēr jāiet tālāk, tā nestāv uz vietas. Dzīvē vienmēr jāiet uz priekšu, meklējot pareizo

virzienu, bez bailēm griezties atpakaļ, ja esi pieļāvis kļūdu. Visbīstamākais ir sajaukt ceļu ar labirintu – ar bezjēdzīgu riņķošanu pa dzīvi apkārt sev pašiem, nerodot ceļu, kas ved uz priekšu. Lūdzu, neesiet jaunieši labirintā, no kura ir grūti izkļūt, bet esiet jaunieši ceļā! Nekādu labirintu! Esiet ceļā!

Nebaidieties izlemt par labu Jēzum! Iestāties par Viņa lietu, par Evaņģēliju, par cilvēci un cilvēkiem. Jo Viņš nekad neizkāps no mūsu dzīves laivas, Viņš vienmēr būs klāt mūsu dzīves krustojumos, un Viņš nekad nemitēsies mūs no jauna piecelt – arī tad, ja reizēm esam gatavi paši visu sagraut. Jēzus mums dāsni dāvā laiku, daudz laika, kurā ir vieta arī neveiksmēm, taču nevienam nav jādodas emigrācijā, jo vietas pietiek visiem. Daudzi gribēs iekarot jūsu sirdi, nomākt ar nezālēm jūsu ilgas, bet beigās, ja vien uzticam savu dzīvi Kungam, vienmēr virsroku gūst labie gaudi. Sniedzot savu liecību, Monika un Jonas, jūs stāstījāt par vecomāti un māti... Es gribētu jums teikt – un ar to es noslēgšu –, lai jūs neaizmirstat savas tautas saknes! Domājiet par pagātni, runājiet ar gados veciem cilvēkiem! Runāt ar gados veciem ļaudīm – tas nav garlaicīgi. Ejiet pie sirmgalvjiem un lūdziet, lai jums pastāsta par jūsu tautas saknēm, par prieka brīžiem, ciešanām un vērtībām. Tādējādi, smeļot spēku no pašām saknēm, jūs vedīsiet savu tautu uz priekšu un nesīsiet lielākus augļus savas tautas vēsturē.

Dārgie jaunieši! Ja vēlaties, lai jūsu tauta ir liela un brīva, smelieties atmiņu tās saknēs un nesiet to tālāk! Liels paldies!